

[Statsministeren]

dende med, at vi dels ikke behandler Det Europæiske Råds medlemmer værdigt og respektfuldt og dels ikke respekterer det hensyn, ethvert formandskab må vise, og som andre formandskaber har gjort før os. Det ville kunne vanskeliggøre eks-Jugoslavien-situationen, så ømtålelig den var og er, og have umuliggjort den løsning, vi rent faktisk nåede frem til.

Jeg vil godt udbygge det lidt ved at sige, at hr. Fogh Rasmussen havde en betragtning om situationen i det tidligere Jugoslavien og sagde bl.a., som jeg husker det: »EF's afmagt er blevet forstærket af den helt åbenbare handlingssammelse i den danske regering«. Sådan har jeg skrevet det ned, og citatet er vist ikke helt galt. Jeg vil godt sige, at det var en flot bemærkning, og når jeg siger flot, er det ikke i betydningen smuk, men faktisk det modsatte. At situationen især i Bosnien-Hercegovina er rædselsfuld, kan vi ikke blive uenige om, heller ikke om, at det trods en omfattende indsats fra det internationale samfund, som udenrigsministeren sagde, er forfærdeligt, at det ikke er lykkedes at bringe grusomhederne til ophør, men hr. Fogh Rasmussen burde måske nok have taget en lille drøftelse med sine partifæller i Udenrigspolitisk Nævn, inden han kastede sig ud i sit indlæg om Bosnien, for så ville han nemlig være underrettet om, hvordan det faktiske forløb var på Det Europæiske Råds aftenmøde og morgenmøde, og vide, at det, man nåede frem til på Det Europæiske Råds møde – den konkrete erklæring, alle nu kender – ikke var mindste fællesnævner. Det var største fælles fold. Det var det meste, der overhovedet kunne nås, og jeg vil gerne sige til hr. Fogh Rasmussen, at intet i denne sag er nemmere end at læne sig tilbage og lade den ene del af medlemslandene tale om at løfte våbenembargoen og den anden del af medlemslandene tale om, at muslimerne nu er blevet så få, at de ikke skal have så meget land længere. De to poler, der meget godt afspejler den praktiske og politiske situation, kunne vi bare have ladet stå – men det gjorde vi ikke.

Nu har jeg ikke nævnt nogen lande eller nogen personer, og det har jeg det godt med, uanset hvad jeg nu måtte blive skældt ud for af lukkethed, men jeg er gået rimelig tæt på for at give hr. Fogh Rasmussen og fru Pia Kjærsgaard et billede af, at hvis vi ikke var blevet enige på Det Europæiske Råds møde i Køben-

havn, var der ikke de kontakter i gang lige nu mellem FN's generalsekretær, Frankrig, Holland og en række andre europæiske medlemslande. Så var det nogle helt andre øvelser, vi talte om, og nogle helt andre EF-tropper. Det kan godt være, det bliver kombinationer deraf, vi taler om langt herfra, i Afrika, i Tunis, i Pakistan og andre steder, og derfor tror jeg, at hvis denne indsats på Det Europæiske Råds topmøde overhovedet skal måles, er den i hvert fald værdifuld, for alternativet ville have været, at EF-medlemslandene ikke havde haft et klart signal og en klar strategi, de kunne samles om. Det fik de, derfor var det anstrengelserne værd, og derfor må vi så leve med, at hr. Fogh Rasmussen ikke er helt tilfreds. Det afgørende er, at de andre medlemslande er tilfredse; det er jeg – beklager – tilbøjelig til at lægge mest vægt på.

Hr. Glønborg holdt en tale, som jeg godt også vil sige tak for. Jeg vil i det hele taget godt både personligt og politisk sige tak til hr. Glønborg. Vi har haft mange gode forhandlinger, og selv om vi måske ikke har kendt hinanden i så lang tid, har jeg god grund til at sige, at i de stunder, vi har skullet løse problemerne sammen, har vi løst dem med stor respekt for hinanden, og jeg vil gerne give udtryk for stor respekt for hr. Glønborgs arbejde – også som medlem af et regeringsparti. Det har altid været sådan, at det regeringsbærende ansvar har været dominerende, også når vanskelige beslutninger skulle træffes. Tak for det og tak for vort samarbejde!

Hr. Glønborg efterlader sig et citat, jeg personligt sætter stor pris på: Vi vil arbejde! Det vil regeringen også fortsætte med. Tak til hr. Glønborg!

Hr. Holger K. Nielsen har jeg ikke kommenteret så meget undervejs, måske alligevel indirekte, men jeg vil gerne slutte med en kommentar til hr. Holger K. Nielsen. Jeg vil gerne medgive at være fuldstændig enig i, at EF-aftemningen den 18. maj efterlod os med et stort ansvar for også dem, der stemte nej. Hr. Holger K. Nielsen har mit ord på, at dansk Europapolitik og Europadebat bliver indrettet, så den respekterer begge parter, og det vil jeg også gerne bekræfte i dag.

Hr. Holger K. Nielsen spurgte, hvornår vi begyndte at diskutere den nye dagsorden, vi skulle have. Det begynder vi at diskutere i det